

5. Czy w świetle art. 59 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (Dz. U. WE L 336 z dnia 21 listopada 1994 r.) [zwane dalej »Porozumieniem TRIPS«], zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu (OMC-WTO), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 1996 r., a więc po wejściu w życie Umowy wspólnotowej z 1993 r. (Dz. U. WE L 336/1994), powinno być interpretowane w ten sposób, że w razie sprzeczności między tymi umowami i biorąc pod uwagę tożsamość zawierających je stron, zawarte w nim przepisy dotyczące homonimicznych nazw win powinny być stosowane zamiast przepisów Umowy wspólnotowej?
6. Czy w przypadku występowania dwóch homonimicznych nazw win, produkowanych w dwóch różnych krajach będących stronami Porozumienia TRIPS (zarówno, gdy homonimia dotyczy dwóch nazw geograficznych używanych w obu krajach-stronach Porozumienia, jak i gdy dotyczy nazwy geograficznej jednego z krajów-stron i homonimicznej nazwy używanej dla winorośli tradycyjnie uprawianej w innym kraju-stronie), art. 22 - 24 sekcja 3 Załącznika 1C do Porozumienia ustanawiającego WTO zawierającego Porozumienie TRIPS (Dz. U. WE L 336/1994), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 1996 r., powinny być interpretowane w ten sposób, że obie nazwy mogą być nadal używane pod warunkiem, że były używane w przeszłości przez korzystających z nich producentów albo w dobrej wierze, albo przez co najmniej 10 lat poprzedzających datę 15 kwietnia 1994 r. (art. 24 ust. 4), a każda nazwa wyraźnie wskazuje kraj, region lub obszar, z którego pochodzi wino, w sposób nie wprowadzający w błąd konsumentów?"
1. Czy przy ocenie zaistnienia przejęcia zakładu na podstawie art. 1 dyrektywy 2001/23/WE⁽¹⁾, w przypadku udzielenia nowego zlecenia, przesłanką dla stwierdzenia, że środki zakładowe przeszły z pierwotnego zleceniobiorcy na nowego zleceniobiorcę jest – niezależnie od kwestii stosunków własnościowych - okoliczność, że środki te zostały pozostawione uprawnionemu do użytku dla celów jego własnej działalności? Czy dla potwierdzenia przejęcia środków zakładowych jest wobec tego konieczne, aby zleceniobiorcy zostało udzielone uprawnienie do rozstrzygnięcia o sposobie użytkowania tych środków zgodnie z jego własnym interesem gospodarczym? Czy, wobec tego, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy sytuacją, w której środki dostarczone przez zleceniodawcę stanowią „przedmiot” świadczenia wykonywanego przez zleceniobiorcę, a sytuacją, w której środki te stanowią „narzędzie” do wykonania zlecenia?
2. W przypadku twierdzącej odpowiedzi Trybunału na pierwsze pytanie:
- a) Czy zakwalifikowanie środków zakładowych jako użytkowanych dla celów własnej działalności jest wykluczone, jeżeli środki te zostaną przez zleceniodawcę pozostawione do użytku zleceniobiorcy, a konserwacja, włącznie ze związanymi z tym kosztami zostanie przejęta przez zleceniodawcę?
- b) Czy przy przeprowadzaniu kontroli pasażerów na lotniskach, w przypadku, w którym zleceniobiorca korzysta z udostępnionych mu przez zleceniodawcę detektorów metali w postaci bramek, jak również ręcznych detektorów metali i urządzeń prześwietlających, zachodzi użytkowanie środków zakładowych we własnej działalności zleceniobiorcy?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Arbeitsgericht Düsseldorf, wydanego dnia 5 maja 2004, w sprawie Gül Demir przeciwko Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG.

(Sprawa C-233/04)

(2004/C 201/20)

Dnia 3 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia wydanego przez Arbeitsgericht Düsseldorf dnia 5 maja 2004 r. w sprawie Gül Demir przeciwko Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG.

Arbeitsgericht Düsseldorf zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

⁽¹⁾ Dz.U. L 82, str. 16.

Skarga wniesiona dnia 4 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-235/04)

(2004/C 201/21)

Dnia 4 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Hiszpanii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez D. M. van Beeka i G. Valero Jordana, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. orzeczenie, iż Królestwo Hiszpanii poprzez niezaklasyfikowanie jako stref specjalnej ochrony ptactwa obszarów w liczbie i powierzchni niezbędnej dla zapewnienia ochrony wszystkim gatunkom ptaków wymienionych w załączniku I do dyrektywy, jak również gatunkom wędrownym, nie wymienionym we wspomnianym załączniku I, nie dopełniło obowiązków ciążących na nim zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾;
2. obciążenie kosztami Królestwa Hiszpanii

Zarzuty i główne argumenty

Art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 79/409/EWG nakłada na Państwa Członkowskie szczególny obowiązek zaklasyfikowania obszarów jako „stref specjalnej ochrony ptactwa” (SSOP), dla skutecznego zachowania gatunków wymienionych w załączniku I przedmiotowej dyrektywy a także regularnie występujących gatunków wędrownych, w celu zapewnienia im przetrwania oraz reprodukcji na obszarze ich występowania. Obowiązek powyższy dotyczy przede wszystkim tych obszarów, które ze względu na swoją liczbę jak i powierzchnię, są najbardziej odpowiednie dla zachowania przedmiotowych gatunków, biorąc pod uwagę potrzeby ich ochrony. Odpowiednią liczbę SSOP określa się w zależności od zamierzonego celu.

Państwa Członkowskie dysponują pewnym marginesem swobodnego uznania przy określaniu, które terytoria w największym stopniu odpowiadają wymogom wymienionym w artykule 4 Dyrektywy, jednakże oceny swojej powinny dokonać jedynie w oparciu o naukowe kryteria ornitologiczne. W przypadku Hiszpanii wykaz ważnych stref występowania ptactwa (important bird areas, IBA), opracowany przez Hiszpańskie Stowarzyszenie Ornitologiczne (Sociedad Española de Ornitología) w 1998r. (wykaz SEO/Birdlife 98), dostarcza najbardziej udokumentowanych i precyzyjnych wskazówek spośród dostępnych, dla zdefiniowania obszarów najbardziej odpowiednich dla zachowania, a w szczególności dla przetrwania i reprodukcji ważnych gatunków. Wykaz ten opiera się na wyważonych kryteriach ornitologicznych, które pozwalają na wskazanie miejsc najbardziej odpowiednich dla zagwarantowania zachowania wszystkich gatunków, o których mowa w załączniku I oraz gatunków wędrownych, a tym samym wyznacza obszary o kluczowym znaczeniu dla ochrony ptactwa w Hiszpanii.

Porównanie danych zawartych w wykazie SEO/Birdlife 98 ze strefami SSOP wskazanymi przez Królestwo Hiszpanii, zarówno uwzględniając terytorium hiszpańskie jako całość, jak i poprzez wnikliwszą analizę poszczególnych Regionów Autonomicznych, pozwala na stwierdzenie, iż liczba oraz powierzchnia terytoriów zakwalifikowanych jako SSOP są niższe, od tych, które figurują w dokumentacji naukowej jako najbardziej właściwe dla zapewnienia należytej ochrony ptakom objętym postanowieniem artykułu 4 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony przez Tribunale di Cagliari na podstawie postanowienia z dnia 14 maja 2004 r., w sprawie Enirisorse SpA przeciwko Sotacarbo SpA.

(Sprawa C-237/04)

(2004/C 201/22)

Dnia 7 czerwca 2004 do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Cagliari, wydanego dnia 14 maja 2004 r. w sprawie Enirisorse SpA przeciwko Sotacarbo SpA.

Tribunale di Cagliari zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- a) czy art. 33 ustawy nr 273/02 ustanawia niezgodną z art. 87 Traktatu pomoc publiczną na rzecz SOTACARBO SpA, i czy pomoc ta została przyznana w sposób niezgodny z prawem, ponieważ Komisja nie została o niej poinformowana w trybie przewidzianym w art. 88 ust. 3 Traktatu,
- b) czy przytoczony przepis prawa krajowego jest sprzeczny z art. 43, 44, 48, 49 i nast. Traktatu, dotyczącymi swobody przedsiębiorczości i swobody przepływu usług?

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-250/04)

(2004/C 201/23)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa i Michaela Shottera, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy dyrektywy 2002/19/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.